

Na sčtwórtu njedźelu po tšjóch kralach.

Ta hnada našeho Anjesa Jezom Khrysta a ta luboscź Boža a tón dostatk teho šwjateho Ducha budź s wami wschitkimi! Hamjeń.

Bože šłowo napomina husto šchesczijanow k lubosczi. A to tež žadny dźiw njeje. Hdyž je Bóh luboscź šama, kaž šwjaty Jan pišče (1. Jan. 4, 16), hdyž je jeho luboscź, kotruž je nam we Khrystušu wopokasał, našeho wumóženja žórło, hdyž je Boža luboscź, kaž pišmo praji, psches šwjateho Ducha wulata do wutrobow wěrjaznych (Rom. 5, 5), dha hinał móžno njeje: luboscź dyrbi tón Boži wodnych bycź, kiž we nich duje, ta Boža móž, kiž jich pohanja k wschitkemu, sčtož činja. Hdyž žana luboscź njeje, tam wěšče žana wěra, tam žane šchesczijanstwo njeje, tam Bóh njeje we wutrobach.

Tajka luboscź pač je dwojaka. Najprjódny mamy lubowacź teho, kiž je naš prjedy lubowak. To kóždy praji, to kóždy chze, ale to pač tajka lóhka wjež njeje, kaž šo někotremužkuliž šda. Teho njewidomneho Boha lubowacź, teho šwjateho Boha lubowacź, na kotrymž žana njeczistosć njeje, to je hrěschnej čłowskej wutrobje jara wyšoka a czežka wěž. Wjele lóžo je čłowjekow lubowacź, kotřiž nam runi šu. A tola kač wjele sadžewkow namaka tež jow našcha wboha hrěschna wutroba! Hdyž je tam Boža šwjatosć a krašnosć, kotrejež dla jeho tak njelubujemy, kaž šmy winojczi, dha je jowle čłowjekow hrěschna šlaboscź, kotrejež dla jich njelubujemy abo tež jara hidžimy abo tola jara mało lubujemy.

D sčtóz chze šwoju hrěschnu wutrobu prawje pschepytacź, tón njech ju po šwojej lubosczi spyta; dha budže šo stróžicź, hdyž spóšnaje, kač jara daloko hišcze je wot teho dokonjenja, kotrež Bože šłowo wot naš žada. Sčtóz chze wjedzicź, hacž je Bože džešacź kasnje dzeržak, tón njech šebi prawje husto psched woczi dzerži jich krótkke wopschijecze, kiž je nam našch Šbóžnik tak jasnje pokasał we tych šłowach: „Ty dyrbišch lubowacź Boha, šwojeho Anjesa, s zykłej šwojej wutrobu, s zykłej šwojej dušchu a s zykłej šwojej myšlu, a dyrbišch šwojeho bližšeho lubowacź jako